یادداشت

محسن بیرانوند
کارشناس وزنه‌برداری

زنگ خطر برای المپیک

ناکامی وزنه‌برداران ایران در تکرار قهرمانی رقابت‌های جهانی و کسب عنوان سومی در مسابقات ۲۰۲۶ چین، زنگ هشداری برای المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس است. اهمیت این موضوع از آن جهت است که در المپیک تنها مدال مجموع محاسبه می‌شود و مدال‌های یک‌ضرب و دوضرب به‌صورت جداگانه ارزشی ندارند. بنابراین کادر فنی باید از همین حالا برنامه‌ریزی خود را با تمرکز بر افزایش شانس کسب مدال مجموع انجام دهد. فاصله زمانی کم میان مسابقات جهانی و بازی‌های آسیایی ناگویا و فرصت محدود ریکاوری، از دلایل مطرح شده برای افت عملکرد تیم ایران است. شاید فدراسیون می‌توانست با الگوبرداری از کشتی، دو گروه متفاوت برای حضور در این دو رویداد آماده کند. عملکرد علی داوودی و علیرضا یوسفی نیز اهمیت این موضوع را نشان می‌دهد. داوودی در ناگویا خوب ظاهر شد، اما در مسابقات جهانی نتوانست همان کیفیت را تکرار کند. در مقابل، یوسفی که در بازی‌های آسیایی حضور نداشت و فرصت بیشتری برای آماده‌سازی پیدا کرد، در چین شرایط بهتری داشت.

البته حضور چین و کره‌شمالی، دو تیم برتر جهان در بازی‌های آسیایی و موفقیت آنها در مسابقات جهانی نشان می‌دهد که شرکت در دو رویداد نزدیک به هم لزوماً به افت عملکرد منجر نمی‌شود. عمق ترکیب، کیفیت آماده‌سازی و مدیریت فشار مسابقات نیز اهمیت زیادی دارد. فدراسیون باید از ابتدای سال مشخص کند هر وزنه‌بردار در کدام میدان به اوج آمادگی برسد. نتیجه چین ضرورت بازنگری در این شیوه برنامه‌ریزی را نشان می‌دهد.

در ارزیابی انفرادی، علیرضا یوسفی با توجه به فیزیک بدنی خود باید در یک‌ضرب پیشرفت کند تا فاصله‌اش با رقبا کاهش یابد. علی داوودی نیز با ثبت وزنه ۲۶۰ کیلوگرم برای اولین بار، ظرفیت پیشرفت سنگین‌وزن‌های ایران را نشان داد. علیرضا معینی پس از تغییر وزن، برای تثبیت جایگاه خود در دسته جدید به زمان و افزایش رکوردهای شخصی نیاز دارد و نباید درباره آینده او شتاب‌زده قضاوت کرد.

علی عالی‌پور نسبت به ظرفیت خود افت داشته و کادر فنی باید دلایل این موضوع را بررسی کند. علیرضا نصیری نیز با وجود عملکرد نه‌چندان مطلوب در ناگویا، در مسابقات جهانی، به‌ویژه در دوضرب، خوب ظاهر شد. این دو می‌توانند در صورت تداوم پیشرفت از گزینه‌های مدال‌آوری ایران باشند. در سبک‌وزن‌ها نیز باید برای شناسایی استعدادهایی مشابه هاتف قشقایی سرمایه‌گذاری کرد. مصطفی جوادی برای بازگشت به سطح مطلوب به رسیدگی تخصصی نیاز دارد و بیرانوند نیز باید در دوضرب پیشرفت کند.

وزنه‌برداری ایران پشتوانه جوان خوبی دارد و باید با برنامه‌ریزی بلندمدت، این سرمایه را برای المپیک آماده کرد. هدف نباید تنها حضور یک یا دو ورزشکار باشد، بلکه باید در چند وزن شانس رقابت برای مدال ایجاد شود.

در بخش زنان نیز ریحانه کریمی، تنها نماینده ایران در چین، می‌توانست نتیجه بهتری بگیرد. او با بهبود رکوردهای ملی ظرفیت پیشرفت خود را نشان داده است، اما اعزام تنها یک ورزشکار فرصت تجربه‌اندوزی را از دیگر وزنه‌برداران زن گرفته است. معیارهای انتخاب المپیکی نباید بهانه‌ای برای محدود کردن حضور زنان در مسابقات جهانی باشد.

المپیک ۲۰۲۸ به برنامه‌ای منسجم، هدفگذاری روشن، پشتوانه‌سازی و مدیریت صحیح مسابقات نیاز دارد. بازگشت وزنه‌برداری ایران به روزهای پرافتخار، از تصمیم‌های درست امروز آغاز می‌شود.

یادداشت

فراز رامهرمزی
مربی وزنه برداری

ناکامی در تکرار قهرمانی

فاصله کوتاه میان بازی‌های آسیایی ناگویا و رقابت‌های قهرمانی جهان در چین در کنار مصدومیت تعدادی از ملی‌پوشان، فرصت تکرار قهرمانی را از وزنه‌برداری ایران گرفت. فاصله دو تا سه هفته‌ای میان این دو رویداد مهم، زمان کافی برای ریکاوری و بازیابی توان جسمانی وزنه‌برداران باقی نگذاشت؛ موضوعی که بدون تردید بر عملکرد آنها در رقابت‌های جهانی تأثیر گذاشت.

ورزشکاران برای حضور موفق در هر مسابقه به برنامه‌ریزی دقیق، تمرینات هدفمند و زمان کافی برای رسیدن به اوج آمادگی نیاز دارند. این بار اما شرایط به گونه‌ای پیش نرفت که ملی‌پوشان بتوانند با آمادگی کامل روی تخته بروند. با وجود این شرایط، وزنه‌برداران ایران تلاش خود را کردند و موفق شدند عنوان سومی جهان را به دست آورند؛ نتیجه‌ای که با توجه به محدودیت‌های موجود، قابل قبول ارزیابی می‌شود. نباید از تأثیر مصدومیت‌ها بر عملکرد تیم ملی نیز غافل شد. میر مصطفی جوادی حدود یک سال از میادین وزنه‌برداری دور بود. علی داوودی نیز نزدیک به یک سال با آسیب‌دیدگی کتف دست‌وپنجه نرم کرد و بخش زیادی از زمان خود را صرف درمان کرد تا بتواند به بازی‌های آسیایی و رقابت‌های جهانی برسد. علیرضا معینی هم در مسابقات جهانی از ناحیه کتف آسیب‌دیده بود و به همین دلیل در یک وزن بالاتر به رقابت پرداخت. تغییر دسته وزنی و افزایش وزن، فرآیندی زمان‌بر است و ورزشکار برای تطبیق با شرایط جدید به فرصت بیشتری نیاز دارد. معینی از وزنه‌برداران توانمند ایران است و می‌تواند در آینده عملکرد بهتری داشته باشد. در وزنه‌برداری، درمان آسیب‌دیدگی و بازگشت به شرایط مطلوب، فرآیندی دشوار و زمان‌بر است که گاهی دست‌کم شش ماه طول می‌کشد. چنین مصدومیت‌هایی تأثیر مستقیمی بر رکوردها و کیفیت عملکرد ورزشکاران دارند. درخشش کشورهای آسیایی در رقابت‌های جهانی نیز اتفاق تازه‌ای نیست. وزنه‌برداری آسیا همواره قدرت بالایی داشته و کشورهای این قاره، به‌ویژه در چهار وزن نخست، از مدعیان اصلی کسب مدال هستند. کره‌شمالی نیز بخش قابل توجهی از مدال‌ها و امتیازات خود را در دسته‌های سبک‌وزن به دست آورده است. وزنه‌برداران ایران کم نگذاشته‌اند و فدراسیون نیز با حمایت از تیم ملی، شرایط لازم را برای فعالیت کادر فنی و ورزشکاران فراهم کرده است. با برنامه‌ریزی بهتر، فرصت کافی برای ریکاوری و تلاش بیشتر، می‌توان به کسب سهمیه‌های المپیک و درخشش در این میدان بزرگ امیدوار بود.

«ایران» عملکرد تیم ملی وزنه‌برداری در رقابت‌های جهانی چین را بررسی می‌کند

سقوط از عمارت قهرمانی

سینا حسینی / تیم ملی وزنه‌برداری ایران در مسابقات جهانی ۲۰۲۶ نینگبو چین، با وجود کسب هشت مدال شامل یک طلا، سه نقره و چهار برنز، نتوانست عنوان قهرمانی دوره گذشته را حفظ کند و پایین‌تر از کره شمالی و چین در جایگاه سوم قرار گرفت؛ نتیجه‌ای که اگرچه نشان‌دهنده تداوم حضور ایران در جمع قدرت‌های وزنه‌برداری جهان است، اما برای تیمی که سال گذشته بر سکوی اول ایستاده بود، نمی‌تواند چندان رضایت‌بخش باشد.

ایران در مسابقات جهانی ۲۰۲۵ نروژ با ۳۸۷ امتیاز قهرمان شده بود، اما در نینگبو با کسب ۴۴۷ امتیاز، پشت سر کره شمالی با ۵۳۲ و چین با ۵۲۸ امتیاز قرار گرفت. افزایش امتیاز تیمی ایران در کنار از دست‌رفتن عنوان قهرمانی، نکته‌ای قابل تأمل است. این آمار نشان می‌دهد که مسأله تنها افت عملکرد ملی‌پوشان ایران نیست، بلکه رقبای اصلی نیز توانسته‌اند سطح رقابت خود را ارتقا دهند. البته تفاوت تعداد دسته‌های وزنی دو دوره نیز باید در مقایسه آماری لحاظ شود.

آنالیز عملکرد انفرادی ملی‌پوشان نشان می‌دهد که ایران همچنان از ظرفیت‌های ارزشمندی برای کسب موفقیت برخوردار است. علیرضا یوسفی با کسب طلای دوضرب و نقره مجموع، یکی از چهره‌های شاخص مسابقات بود. علیرضا نصیری نیز با دو مدال نقره در دسته ۱۱۰ کیلوگرم درخشید و علی عالی‌پور با کسب سه مدال برنز، عملکرد قابل توجهی داشت. علی داوودی هم در یکضرب فوق سنگین به مدال برنز رسید. این نتایج نشان می‌دهد استعداد و توان رقابت در بالاترین سطح همچنان در وزنه‌برداری ایران وجود دارد.

اما قهرمانی جهان با اتکا به چند چهره شاخص به دست نمی‌آید. عملکرد سایر ملی‌پوشان، از جمله میرمصطفی جوادی، عبدالله بیرانوند، حمیدرضا زارعی و علیرضا معینی نیز باید در ارزیابی فنی مسابقات مورد توجه قرار گیرد. پرسش اصلی این است که چرا ایران نتوانست در تعداد بیشتری از اوزان، امتیازهای تعیین‌کننده کسب کند و مانع سبقت کره‌شمالی و چین شود؟

قدرت‌نمایی این دو کشور نشان می‌دهد موازنه وزنه‌برداری جهان در حال تغییر است. ایران برای حفظ جایگاه خود به برنامه‌ریزی علمی، پشتوانه‌سازی در اوزان مختلف، استعدادیابی و ارتقای کیفیت آماده‌سازی نیاز دارد. همچنین عملکرد کادر فنی باید با شاخص‌هایی مانند رکوردهای ثبت‌شده، تعداد حرکت‌های موفق، انتخاب وزنه‌ها و آمادگی ورزشکاران در روز مسابقه ارزیابی شود. ارائه گزارشی شفاف از نقاط قوت و ضعف تیم نیز ضروری است.

هشت مدال ایران در نینگبو نباید به سپری برای پنهان کردن واقعیت تبدیل شود. تیمی که سال گذشته قهرمان جهان بوده، امروز باید درباره ازدست‌رفتن صدر جدول و فاصله گرفتن از رقبای اصلی پاسخ روشنی داشته باشد. نمی‌توان با برجسته کردن مدال‌های انفرادی، از کنار ضعف در امتیازآوری تیمی و ناکامی در برخی اوزان عبور کرد. انتظار از فدراسیون و کادر فنی، ارائه توجیهات تکراری نیست، بلکه تشریح دلایل این عقب‌نشینی و پذیرش مسئولیت تصمیم‌های فنی و مدیریتی است. اگر هر ناکامی با قدرت رقبا توجیه شود و هر موفقیتی به نام چند ستاره ثبت شود، بازگشت به صدر قهرمانی جهان به شعاری تکراری تبدیل خواهد شد. نینگبو باید نقطه پایان این شیوه نگاه و آغاز بازنگری جدی باشد؛ چراکه قهرمانی جهان با خاطره افتخارات گذشته حفظ نمی‌شود و هیچ جایگاهی بدون برنامه، پاسخگویی و نتیجه قابل دفاع تضمین‌شده نیست.

کوروش باقری، مشاور فنی فدراسیون وزنه‌برداری در گفت‌وگو با «ایران»:

باید جایگاه واقعی وزنه‌برداری ایران را پس بگیریم

مهری رنجبر/ وزنه‌برداری ایران در مسابقات جهانی ۲۰۲۶ چین با کسب عنوان سومی به کار خود پایان داد تا نسبت به دوره قبل دو پله سقوط کند. چین و کره‌شمالی این بار بالاتر از ایران ایستادند و قهرمانی را از تیم کشورمان گرفتند. نتیجه‌ای که اگرچه با توجه به شرایط متفاوت مسابقات قابل تحلیل است، انتظارات علاقه‌مندان به وزنه‌برداری را برآورده نکرد. کوروش باقری، مشاور فنی فدراسیون وزنه‌برداری، معتقد است سومی جهان نتیجه بدی نیست، اما تیم ملی ظرفیت کسب جایگاهی بهتر را دارد و باید سال آینده برای قهرمانی جهان تلاش کند. او در گفت‌وگو با «ایران» به دلایل افت جایگاه تیم ملی، نقاط ضعف وزنه‌برداری و اهداف پیش‌رو پرداخت.

منبع: کمیته ملی المپیک

با توجه به اینکه وزنه‌برداری ایران در دوره گذشته قهرمان جهان شده بود، کسب عنوان سومی در رقابت‌های جهانی چین چندان با انتظار علاقه‌مندان همخوانی نداشت. ارزیابی شما از عملکرد تیم ملی چیست؟

واقعیت این است که تیم ایران نسبت به دوره قبل دو پله در جدول رده‌بندی سقوط کرد، اما معتقدم این اتفاق با توجه به شرایط مسابقات، طبیعی بود. قهرمانی جهان نروژ انتخابی المپیک نبود، اما رقابت‌های جهانی ۲۰۲۶ چین یکی از مهم‌ترین مسابقات انتخابی المپیک محسوب می‌شد. همین موضوع باعث شد شرایط این دو دوره تفاوت زیادی با یکدیگر داشته باشد. تعداد کشورهای شرکت‌کننده بیشتر بود و سطح رقابت‌ها نیز بالاتر رفت. رکوردهای زیادی جابه‌جا شد و بسیاری از کشورها با ترکیب کامل‌تر و آمادگی بیشتری در مسابقات حضور پیدا کردند.

البته ما هم چهار مدال گرفتیم و سه نفراز وزنه‌برداران‌مان موفق شدند در مجموع مدال کسب کنند. حتی جوانان تیم هم به مدال رسیدند که اتفاق مثبتی است. قبول دارم که توقع مردم از وزنه‌برداری ایران بیشتر است و آنها انتظار دارند تیم ملی همیشه در جمع مدعیان اصلی قهرمانی باشد، اما کسب عنوان سومی جهان هم نتیجه بدی نیست.

با وجود کسب عنوان سومی، برخی معتقدند کیفیت عملکرد وزنه‌برداران ایران نسبت به دوره گذشته افت کرده است. شما هم چنین ارزیابی‌ای دارید؟

نه، من چنین اعتقادی ندارم. اگر بخواهیم عملکرد تیم را با عدد و رقم بررسی کنیم، در این دوره امتیاز ۴۴۷ را به دست آوردیم که حدود ۶۰ امتیاز بیشتر از دوره قبل است. این آمار نشان می‌دهد وزنه‌برداری ایران افت نکرده و حتی کیفیت تیم در بعضی بخش‌ها بالاتر رفته است. بنابراین نباید تنها جایگاه تیمی را ملاک ارزیابی قرار دهیم. شرایط رقبا، تعداد کشورهای حاضر و سطح رکوردهای ثبت‌شده هم اهمیت دارد. البته نمی‌خواهم با این آمارها مشکلات موجود را نادیده بگیرم. وزنه‌برداری ایران هنوز با شرایط مطلوبی که علاقه‌مندان انتظار دارند و با سطح روز دنیا فاصله دارد. ما باید در بخش‌های مختلف پیشرفت کنیم و این پیشرفت هم نیازمند برنامه‌ریزی و استمرار است. انتظار ندارم همه اتفاقات مثبت یک‌شبه رخ دهد. باید قدم‌به‌قدم جلو برویم و برای رسیدن به جایگاه واقعی وزنه‌برداری ایران تلاش کنیم.

یکی از انتقادها به عملکرد تیم ملی، فاصله کم بین دو مسابقه و تأثیر آن بر آمادگی وزنه‌برداران بود. آیا این موضوع را می‌توان یکی از دلایل نتیجه تیم ایران دانست؟

قطعاً فاصله نزدیک دو مسابقه می‌تواند روی نتیجه تأثیر بگذارد. مدیریت زمان، برنامه‌ریزی تمرینات و ریکاوری ورزشکاران در چنین شرایطی اهمیت زیادی دارد و نمی‌توان نقش این عوامل را نادیده گرفت. با این حال، وقتی به نتایج کره‌شمالی و چین نگاه می‌کنیم، می‌بینیم که این دو کشور با وجود شرایط مشابه توانستند به مقام قهرمانی و نایب قهرمانی برسند. بنابراین نمی‌توانیم فاصله کم مسابقات را تنها دلیل نتیجه ایران بدانیم.

باید به داشته‌های هر تیم هم توجه کنیم. کره‌شمالی و چین از نظر تعداد وزنه‌برداران آماده و مدعی دستشان پرتر است. آنها در بسیاری از اوزان چند ورزشکار با سطح فنی نزدیک به هم دارند و این موضوع قدرت تیمی‌شان را افزایش می‌دهد.

یعنی مشکل اصلی وزنه‌برداری ایران در اوزان سبک‌تر و میانی، کمبود پشتوانه و نفرات هم‌سطح است؟

یکی از مشکلات ما همین است. وقتی در یک وزن فقط یک ورزشکار آماده و مدعی داشته باشیم، نمی‌توانیم روی امتیازآوری چند نفر حساب کنیم. باید تعداد وزنه‌برداران باکیفیت را افزایش دهیم تا رقابت داخلی هم جدی‌تر شود و نفرات بیشتری بتوانند در سطح جهانی نتیجه بگیرند. البته در اوزان سنگین شرایط ما بهتر است و رقابت میان بهترین‌های این بخش بیشتر جریان دارد. به همین دلیل در مسابقات جهانی عملکرد بهتری داشتیم.

برای نمونه، علی یوسفی در حرکت دوضرب رکوردشکنی کرد و عملکرد خوبی داشت. علی داوودی هم این ظرفیت را داشت که به مدال طلای دوضرب برسد. این اتفاقات نشان می‌دهد در اوزان سنگین توان رقابت با بهترین‌های جهان را داریم، اما باید این کیفیت را به سایر اوزان هم منتقل کنیم. نمی‌توانیم تنها به چند وزنه‌بردار شاخص متکی باشیم و انتظار داشته باشیم تیم ملی در همه مسابقات به قهرمانی برسد.

باید قهرمان جهان شویم، سهمیه‌های المپیک را به دست آوریم و در مسیر رسیدن به رکوردهای جدید حرکت کنیم. وقتی فدراسیون چنین شرایطی را فراهم کرده، انتظار می‌رود مجموعه وزنه‌برداری کشور هم پاسخ مناسبی به این حمایت‌ها بدهد

آیا معتقدید تیم ایران می‌توانست در مسابقات چین نتیجه بهتری بگیرد؟

قطعاً می‌توانستیم نتیجه بهتری کسب کنیم. عملکرد تیم بد نبود و نتایج قابل قبولی به دست آمد، اما وقتی از وزنه‌برداری ایران انتظار زیادی وجود دارد، طبیعی است که همین نتایج هم برای علاقه‌مندان کافی نباشد. معمولاً بعد از هر مسابقه که نتایج را دوباره بررسی می‌کنیم، متوجه می‌شویم با چند تغییر در تصمیم‌گیری‌ها، انتخاب وزنه‌ها یا مدیریت مسابقه می‌توانستیم شرایط بهتری داشته باشیم.

با توجه به سرمایه‌گذاری فدراسیون و برنامه‌هایی که برای تیم ملی در نظر گرفته شده است، هدف وزنه‌برداری ایران در مسابقات جهانی سال آینده چیست؟

هدف ما باید قهرمانی جهان باشد. بدون تعارف، تیم ایران سال آینده باید برای کسب عنوان قهرمانی وارد مسابقات شود. فدراسیون سرمایه‌گذاری کرده و شرایط لازم را برای آماده‌سازی ملی‌پوشان فراهم کرده است. حتی می‌توانم بگویم امکانات و شرایطی که برای تیم ملی مهیا شده، کم‌نظیر نیست، بلکه بی‌نظیر است. وقتی چنین شرایطی فراهم می‌شود، انتظار هم بالا می‌رود و باید بتوانیم نتیجه متناسب با این امکانات را به دست آوریم. هدف بعدی ما کسب سه سهمیه المپیک ۲۰۲۸ است. باید در مسابقات پیش‌رو عملکردی داشته باشیم که بتوانیم سهمیه‌های لازم را به دست آوریم و بعد در المپیک هم با کسب مدال، توانایی وزنه‌برداری ایران را نشان دهیم. البته رسیدن به این اهداف بدون برنامه‌ریزی دقیق، تلاش مستمر و برطرف‌کردن نقاط ضعف ممکن نیست.

با توجه به فاصله وزنه‌برداری ایران با رقبای اصلی، فکر می‌کنید رسیدن به قهرمانی جهان و کسب سهمیه‌های کامل المپیک واقع‌بینانه باشد؟

چرا که نه؟ ما سرمایه انسانی و ظرفیت فنی لازم را داریم، اما باید از این ظرفیت درست استفاده کنیم. در بعضی اوزان به تقویت پشتوانه‌ها نیاز داریم و باید فاصله میان نفرات اول و دوم را کاهش دهیم. در کنار آن، باید روی رکوردهای ملی‌پوشان کار کنیم تا بتوانند در سطح بالاتری رقابت کنند. وزنه‌برداری رشته‌ای نیست که تنها با حضور چند ستاره بتوان در آن به موفقیت پایدار رسید. باید یک تیم کامل و قدرتمند داشته باشیم.

من به آینده وزنه‌برداری ایران امیدوارم، اما این امیدواری باید با نتیجه همراه شود. سال آینده فرصت مهمی برای اثبات توانایی تیم ملی است. باید قهرمان جهان شویم، سهمیه‌های المپیک را به دست آوریم و در مسیر رسیدن به رکوردهای جدید حرکت کنیم. وقتی فدراسیون چنین شرایطی را فراهم کرده، انتظار می‌رود مجموعه وزنه‌برداری کشور هم پاسخ مناسبی به این حمایت‌ها بدهد.

الهام حسینی، سرمربی تیم ملی وزنه‌برداری زنان در گفت‌وگو با «ایران»:

مدال جهانی در مشت ریحانه بود، اما آمادگی نداشت

گروه ورزشی / حضور تیم ملی وزنه‌برداری زنان ایران در رقابت‌های قهرمانی جهان ۲۰۲۶ چین، با اتفاقی غیرمنتظره و نتیجه‌ای دور از انتظار همراه شد. تیمی که قرار بود با دو نماینده در این مسابقات شرکت کند، به دلیل مصدومیت نسیم قاسمی تنها با ریحانه کریمی راهی چین شد تا امیدهای وزنه‌برداری زنان ایران به عملکرد این ملی‌پوش در آوردگاه جهانی گره بخورد. ریحانه کریمی که چندی پیش در بازی‌های آسیایی ناگویا با کسب مدال برنز، یکی از نتایج تاریخی وزنه‌برداری زنان ایران را رقم زده بود، در مسابقات جهانی نتوانست آن عملکرد درخشان را تکرار کند و به رتبه دهم دسته ۷۷ کیلوگرم بسنده کرد؛ نتیجه‌ای که البته به اعتقاد سرمربی تیم ملی، بیش از هر چیز تحت تأثیر فاصله کوتاه میان دو رویداد مهم و فرصت ناکافی برای بازسازی توان جسمانی این وزنه‌بردار بود.

الهام حسینی، سرمربی تیم ملی وزنه‌برداری زنان، در گفت‌وگو با «ایران» درباره عملکرد ریحانه کریمی در مسابقات جهانی چین توضیح می‌دهد: «اوج کار ریحانه کریمی، کسب مدال برنز تاریخی در بازی‌های آسیایی ناگویا بود. به دلیل فاصله کم میان بازی‌ها و مسابقات قهرمانی جهان چین، فرصت زیادی برای ریکاوری و آمادگی مجدد نداشت. او باید در فاصله دو تا سه هفته دوباره به اوج آمادگی می‌رسید. البته در مسابقات جهانی هم وزنه‌های بدی نزد، اما دستش خالی ماند و به رتبه دهم رسید.»

سرمربی تیم ملی زنان معتقد است نتیجه‌ای که کریمی در چین به دست آورد، به توانایی‌های این وزنه‌بردار فاصله داشت و او حتی می‌توانست روی سکوی جهانی قرار بگیرد. الهام حسینی با اشاره به فرصت ازدست‌رفته ملی‌پوش ایران در حرکت دوضرب گفت: «ریحانه می‌توانست نتیجه بهتری بگیرد. او حتی در حرکت آخر دوضرب دسته ۷۷ کیلوگرم شانس کسب مدال برنز حرکت دوضرب و مجموع را داشت، اما نداشتن آمادگی کافی کار دستش داد و مدال را از دست داد.»

با وجود ناکامی ریحانه کریمی در قهرمانی جهان، الهام حسینی همچنان به آینده این وزنه‌بردار امیدوار و معتقد است او می‌تواند در مسیر کسب سهمیه المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس قرار بگیرد. به گفته سرمربی تیم ملی، قرار گرفتن کریمی در میان ۱۰ وزنه‌بردار برتر دسته ۷۷ کیلوگرم، موقعیت مناسبی برای ادامه رقابت‌های انتخابی المپیک در اختیار او قرار داده است. الهام حسینی در این باره توضیح داد: «ریحانه کریمی بدون آمادگی لازم مدال جهانی را از دست داد، اما جزو ۱۰ نفر اول دسته ۷۷ کیلوگرم است. بنابراین با حضور در مسابقات انتخابی المپیک می‌تواند امتیازهای لازم را جمع‌آوری کند و سهمیه المپیک را بگیرد. او حتی شانس کسب مدال در المپیک را هم دارد.»

سرمربی تیم ملی به غیبت نسیم قاسمی در رقابت‌های قهرمانی جهان نیز اشاره کرد؛ وزنه‌برداری که قرار بود در کنار کریمی ترکیب دو نفره ایران را تشکیل دهد، اما مصدومیت زانو مانع حضورش در چین شد. الهام حسینی درباره شرایط این ملی‌پوش توضیح داد: «قرار بود تیم زنان با ترکیب دو نفره به قهرمانی جهان اعزام شود. نام نسیم قاسمی در فهرست مسافران بود، اما به دلیل مصدومیت زانو اجازه دادیم در تهران بماند تا با ریکاوری و تمرین، برای قطر کاپ و مسابقات انتخابی المپیک آماده شود.»

حمید رشیدی، سرمربی پیشین تیم‌های پایه وزنه‌برداری در گفت‌وگو با «ایران»:

ریکاوری، پاشنه آشیل تیم ملی در چین بود

گروه ورزشی / کسب عنوان سومی تیم ملی وزنه‌برداری ایران در رقابت‌های قهرمانی جهان چین، در مقایسه با دوره گذشته می‌تواند نشانه‌ای از عقبگرد باشد؛ به‌ویژه آنکه کره‌شمالی و چین عناوین قهرمانی و نایب‌قهرمانی را به دست آوردند. اما حمید رشیدی، سرمربی پیشین تیم‌های نوجوانان و جوانان، چنین برداشتی ندارد. او معتقد است نزدیکی مسابقات جهانی به بازی‌های آسیایی ناگویا، شرایط متفاوتی برای ملی‌پوشان ایران رقم زد و اگر فرصت بیشتری برای ریکاوری وجود داشت، حتی قهرمانی جهان نیز دور از دسترس نبود. رشیدی در گفت‌وگو با «ایران» درباره عملکرد تیم ملی، دلایل از دست رفتن طلاها و راهکارهای پیشرفت وزنه‌برداری ایران توضیح داد.

حمید رشیدی درباره نتیجه تیم ملی گفت: «سومی ایران در قهرمانی جهان نه افت بود و نه درجا زدن وزنه‌برداری ایران. بدون شک وزنه‌برداری ایران در مسیر رشد قرار دارد و اهداف و چشم‌انداز آن مشخص است. هر دوره مسابقات شرایط خاص خودش را دارد و نقاط قوت و ضعف متفاوتی در آن دیده می‌شود. من سومی ایران در چین را نه مثبت می‌بینم و نه منفی. نباید فراموش کنیم این رقابت‌ها تنها یک ماه بعد از بازی‌های آسیایی ۲۰۲۶ ناگویا برگزار شد؛ بازی‌هایی که برای کشورهای آسیایی اهمیت زیادی دارد. هدف وزنه‌برداری ایران موفقیت در ناگویا و حضور مؤثر در جهانی چین برای قرار گرفتن در فهرست سهمیه‌های المپیک ۲۰۲۸ بود. تیم ملی دو طلای ارزشمند گرفت و زنان هم با دو مدال برنز درخشیدند. با وجود انتظار قهرمانی، سومی جهان نتیجه بدی نیست.»

او درباره تأثیر فاصله زمانی دو مسابقه، افزود: «با حل یکسری مسائل، تیم ایران در اوزان ۹۴، ۱۱۰ و فوق‌سنگین شخصیت قهرمانی پیدا می‌کند. اگر قهرمانی جهان سه ماه بعد از بازی‌های آسیایی ناگویا برگزار می‌شد، ملی‌پوشان فرصت بیشتری برای بازیابی آمادگی داشتند و حتی قهرمانی جهان هم دور از دسترس نبود.»

حمید رشیدی درباره دلایل از دست رفتن طلاها، گفت: «علی عالی‌پور در ناگویا طلا گرفت، اما در جهانی سوم شد. اگر او طلای خود را در چین تکرار می‌کرد یا علی داوودی هم در فوق‌سنگین به طلا می‌رسید، نتیجه تیم ملی متفاوت می‌شد. در اوزانی که شانس طلا داشتیم و به آن نرسیدیم، اختلاف امتیاز ایجاد شد. موفقیت حاصل همکاری ورزشکار، کادرفنی و فدراسیون است و هر سه مجموعه برای این مسابقات تلاش کردند.»

او با اشاره به عملکرد علیرضا نصیری در دسته ۱۱۰ کیلوگرم، ادامه داد: «نصیری در دوضرب شاهکار کرد، اما در یک‌ضرب آن جنگندگی را نداشت. او قبلاً اوت می‌کرد، ولی در چین این اتفاق نیفتاد. این وزنه‌بردار ۲۱ ساله پله‌پله باتجربه‌تر می‌شود و آینده خوبی دارد. اگر شجاعت دوضرب را در یک‌ضرب هم داشته باشد، می‌تواند طلا بگیرد.»

رشیدی درباره علیپور نیز گفت: «او شخصیت قهرمانی دارد و با ریکاوری مناسب، تقویت توده عضلانی و بهبود آمادگی بدنی می‌تواند طی یک سال آینده رقبای قزاق و بلغار خود را شکست دهد.»

او ریکاوری را پاشنه آشیل وزنه‌برداری ایران دانست و گفت: «باید به دانش روز ریکاوری برسیم. مربیان ایرانی دانش و تجربه کافی دارند، اما دسترسی بهتر به مکمل‌ها و داروهای مجاز، فیزیوتراپی به‌روز و تقویت روحیه ورزشکاران ضروری است. چین، قزاقستان و ازبکستان هم با ریکاوری بهتر درخشیدند. داشتن ۱۵ تا ۱۶ وزنه‌بردار آماده و تاپ می‌تواند به انتخاب ترکیب مناسب برای هر مسابقه کمک کند.»